

„поема“), по нататък пак по западно бжлгарски гостите „сѣдат“ и зашумява „обеджт“. Всички тия езикове особености сочач към краища, дето „соба“ не значи „пещ“, както другаде, а „стая“. Ако искаше да си послужи с „литературното“ произношение на някогашното т. н. „е дгойно“, „ъ, „ят“, г. Ракитин би требвало да римува „сѣдат“ с „обя-джт“, ала в такъв случай би изгубил западнобжлгарската рима „голема“ за „поема“

При вечерната среща на „Либета“:

„Звездите като влюбени очи искреят,
като целувка гали тишината,
вжрбите притаили се не трепнат,
на извора струите сладко пеят
и сладко две сжрдца си шепнат, шепнат:

Всичко в „Родното село“ на Ракитина е облжхнато с чара на истинска и искрена поезия: всеко „Хоро“ „Свадба“ или „Седянка“, „Гроздобер“ и „Бжлни вечер“, та дори „Гробище“, „Задушница“ и „Погребение“. Не стига само да виждаш и да чуваш, да усещаш и да имаш сжжчността да описваш, за да сжздадеш творения трайни. Необходимо е любов към човека и природата, за да откриеш вечното и общото под нетрайните форми на временното и частното. Тези качества г. Ракитин притежава, той обича родното село и с любов го рисува, той не е фотограф, а дин от редките художници на бжлгарското слово, които не се занимават само с своята личност. Чули нещо за индивидуализъм, и неспособни да проумеят смисъла на това понятие, повечето „от модерните“ бжлгарски „поети“ бягат от родната наша действителност, смятат я за много „проста“ и „низменна“ за своите вжзвешени пориви, и — вечно чоплят и рѳвят в мнимите сжжровища на своето мжничко „аз“. И понеже духовният им кржгозор и свят е много ограничен, получава се онази необикновенна страшна идейна и образна пустота, която характеризова рожбите на „символизма“ у нас. Само с едно могат да се похвалят тия бжлгарски „модерни поети“ — сжжчността да си служат сжс стиха и с изискани рими.

Ала от към тая страна и „Родното село“ току—речи никак не отстжпва на нищо от „модерните“. На места обаче и Ракитиновите рими, като дори римите у най-изтжжчните поклонници на музикалния стих, се оказват малко куци напр. „неделя“ с „бела“ („млеко бела“) в „Нива“, „зловещо“ с „место“, и „хижи“ и „низи“ („Есен“), „люшка“ и „друска“ („Хоро“) и др под.

За това, че г. Ракитин предпочита западнобжлгарският изговор на ъ като е и в онези случаи, дето североисточни-